PRONI sa svojim EVS volonterima ostaje u kontaktu i kad su projekti gotovi. O Dijani ste m ogli ?itati i ranije, a ovo su poslijednje stranice njenog EVS dnevnika, sad ve? osam mjeseci po povratku u BiH. &#65533; Svaki pocetak ima svoj kraj. Tako se i EVS jednom mora zavr&#65533;iti. To naravno nije iskljucivo povezano sa samim povratkom u svoju zemlju vec zavr&#65533;nim skupom EVS volontera. Proslo je oko osam mjeseci od mog povratka iz Norve&#65533;ke. Vec odavno se to ne spominje kao redovna tema u razgovoru sa porodicom I prijateljima ali ne prodje dan kad mi se ljepota te zemlje, melodicnost jezika ili svih tih predivnih ljudi koje sam upoznala ne pojavi u mislima. Kad su me pozvali da prisustvujem godi&#65533;njem redovnom sastanku EVS-ovaca u Beogradu (Annual EVS Event?) bila sam sretna jer ce magija EVS-a o&#65533;ivjeti bar ta ?etiri dana. Pored toga &#65533;to imate priliku uzivati nekoliko dana u predivnom gradu I upoznati nove ljude , pravi razlog ovog skupa je da se osjecate kao dijelom necega mnogo veceg. Samo ljudi koji su ucestvovali na ovim projektima znaju kako je naci nekoga sa slicnim iskustvima a tek srestih ih 70 na jednom mjestu, neprocjenjivo. Skup EVS volontera je predivno iskustvo. To su ljudi puni pozitivne energije, spremni na avanture , dobronamjerni i sto je najvaznije izrazito zanimljivi.
 Slusala sam ih kako pricaju o dozivljajima iz Italije, Spanije,Francuske,Portugala, Finske I ko zna koje sve zemlje I divila se doziljenom. Tek tad sam shvatila da Norveska nije kraj. Dok god postoje projekti a mene drzi zelja za avanturama ne postoje granice. &#65533;   <h3 style="text-align: center;"></h3>